

ENTER

择天记

ภาค

17

ลิขิต

ENTER

พลีก
ไซตชะต

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKS
TONE
ENTER

阅文集团

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

หลังออกจากเมืองเพ็ญหยาง จุดหมายปลายทางต่อไปของเงินฉางเซิง และพรรคพวกก็คือ 'ยอดเขาเซ็งหนี่ว' ที่ตั้งของสำนักศึกษาหนานซี ที่อยู่ของธิดาเทพ หรือก็คือสวีไหย่วหรง สตรีผู้เป็นที่รักของเขาซึ่งกำลังอยู่ระหว่างการกักตุน แต่เมื่อไปถึงพวกเขากลับพบว่าสำนักศึกษาหนานซีนั้นมีอาจารย์ยาผู้อาวุโสทั้งสามมาดูแลและพยายามทำทุกทางเพื่อให้ยอดเขาเซ็งหนี่วถอยห่างจากการเป็นพันธมิตรกับตำหนักหลิง แต่เพียงเรื่องนี้สถานการณ์ก็แก้ไขยากพออยู่แล้ว แต่เงินฉางเซิงกลับถูกใครบางคนวางแผนใส่ร้ายป้ายสีชนิดมีหลักฐานมัดตัวแน่นหนา ส่งผลให้เขากลายเป็นเป้าหมายในการแก้แค้นของผู้แข็งแกร่งชั้นเทพศักดิ์สิทธิ์ถึงสองคน!

เงินฉางเซิงตกอยู่ในอันตรายใหญ่หลวง แล้วครั้งนี้เขาผู้เคยทำสิ่งที่ผู้คนไม่คาดฝันได้สำเร็จมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนจะรับมือกับวิกฤตนี้ได้อย่างไร ขอเชิญทุกท่านติดตามได้ใน 'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เล่ม 17 เล่มนี้

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านั้นแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บีคส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่าย ๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การ์ตูนตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้อ่านไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรก์นักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บีคส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

หากฝากความหวังของโชคชะตาของตนไว้กับคนอื่น
ก็หมายความว่าไม่อาจควบคุมโชคชะตาของตนเอง
เขาไม่ต้องการเป็นคนเช่นนั้น เขาไม่ใช่คนเช่นนั้น
ตั้งแต่ต้นจนจบ เขาวางความหวังไว้ในมือของตัวเองตลอดมา

ตอนที่ 59 กระเรียนชาวเคลื่อนกำลังเสริม

ไหวเหรินมองดูถึงซานสี่อ ลิวอย่างสุขุม ไม่ตอบคำถาม
ถึงซานสี่อ ลิวมองกลับไปอย่างสุขุม ไม่พูดอะไรเช่นกัน เห็นได้ชัดว่า
เขาไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าให้นางตอบคำถาม

ไหวซู่กล่าวอย่างเคร่งขรึม "คนบ้าอย่างเซียวจางที่ไม่รู้ว่าสองมือ
เปื้อนเลือดมากมายเท่าไรนะหรือ เราจะปล่อยให้เขาเข้ามาในภูเขา
และทำให้ดินแดนศักดิ์สิทธิ์อันบริสุทธิ์แปดเปื้อนได้อย่างไรกัน"

ถึงซานสี่อ ลิวอยากจะพูดถึงซู่หลี่ขึ้นมา

จำนวนคนที่ซู่หลี่สังหารนั้นไม่อาจนับได้ กระบี่ของเขาเปื้อนเลือด
มากกว่าดอกเหล็กของเซียวจาง ยอดเขาเซิงหนี่วก้าซั๊บไล่เขาด้วย
เช่นนั้นหรือ

ขนาดธิดาเทพของพวกท่านยังจากไปพร้อมกับเขา

ยามที่กำลังจะพูดถ้อยคำเหล่านี้ออกไปก็ยิ่งเอาไว้ เพราะคำพูด
เหล่านี้เหนียวเหนียวเกินไป หากไม่พูดให้ดีย่อมจบลงด้วยความขัดแย้ง

ถึงซานสี่อ ลิวส่ายศีรษะและกล่าวอย่างไม่สนใจ "หากข้าจำไม่ผิด
ก่อนธิดาเทพจะกักตน นางฝากฝังเรื่องทั้งหมดในสำนักศึกษาหนานซีไว้

ภายใต้การจัดการของศิษย์พี่ผิงเซวียนกับศิษย์พี่อี่เงินสองคน ข้าคิดว่า การขับไล่เซียวจางออกจากยอดเขาเซ็งหนี่วจะต้องไม่ใช่ความต้องการของพวกนางอย่างแน่นอน แต่เป็นของพวกท่านสามคนใช่หรือไม่"

ได้ยีนเช่นนี้เหล่าศิษย์สำนักศึกษาหนานซีที่อยู่รอบกระท่อมฟาง ก็มีสีหน้ากระวนกระวายใจ โดยเฉพาะศิษย์สองคนที่ยืนปรนนิบัติอยู่ด้านหลังนักพรตหญิงทั้งสามซึ่งถึงกับก้มหน้าลง ถึงซานสี่อี่ลิวสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าศิษย์ทั้งสองมีระดับการบำเพ็ญเพียรล้ำลึก ดังนั้นพวกนาง น่าจะเป็นผิงเซวียนกับอี่เงิน

ไหวเหรินรู้ว่านางต้องตอบกลับไปบ้างจึงกล่าวอย่างสงบ "ไม่ผิด เป็นความต้องการของข้าที่ไม่ให้เซียวจางเข้ามาในเขา"

ถึงซานสี่อี่ลิวเอ่ยถาม "เพราะเหตุใด"

ไหวชู่กล่าวอย่างโมโห "ข้าบอกไปแล้วว่าเพราะเหตุใด"

ถึงซานสี่อี่ลิวไม่สนใจนาง ยังคงจ้องตากับไหวเหรินและถามต่อ "เช่นนั้นแล้ว พวกท่านมีสิทธิ์อันใดมาทำเช่นนั้น"

ต่อให้พวกท่านมีหมื่นเหตุผลที่ไม่ยอมรับเซียวจางเข้ามา แต่ พวกท่านถือสิทธิ์อันใดมาทำเช่นนั้น

นี่เป็นเรื่องของสำนักศึกษาหนานซี พวกท่านมีสิทธิ์อันใดในการ ออกคำสั่งนี้

ไหวอี่ยมเยาะพร้อมกล่าว "ธิดาเทพกำลังกักตน ผู้อาวุโสอย่างพวกข้า ไม่อาจเข้ามาจัดการเรื่องในสำนักอย่างนั้นหรือ"

ถึงซานสี่อี่ลิวตอบ "ธิดาเทพกำลังกักตน หมายความว่าพวกท่าน จะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนางก็ได้เช่นนั้นหรือ เช่นนั้นระหว่างพวกท่าน กับธิดาเทพผู้ใดใหญ่กว่ากันแน่"

คำพูดนี้ของเขาไม่ได้หยุดความขัดแย้ง ยิ่งกลับกลายเป็นการทำทนาย โดยตรง

ไหวบี้เตือดตาลกับคำถามนี้และเตรียมจะโต้กลับไป

ไหวเหรินกล่าว "ศิษย์น้อง คุณชายถึงขั้นซื้อเรื่องคารมคมคาย
เจ้าไม่อาจเป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้"

"ผิดแล้ว" ถึงซานสื่อลิวแก้ไขคำพูดนาง "ข้าไม่ได้มีคารมคมคาย
ดังคำกล่าวจำพวกนั้น ข้าก็แค่เสียงดังและพูดเร็วเท่านั้นเอง"

ไหวเหรินยิ้มกล่าวว่า "คนที่พูดด้วยเหตุผลไม่จำเป็นต้องพูดเสียงดัง
หากเจ้าเพียงเสียงดังและพูดเร็ว เหตุใดไม่มีผู้ใดถกเถียงชนะเจ้ามาก่อน"

"ผิดอีกแล้ว" ถึงซานสื่อลิวอธิบาย "คนที่พูดด้วยเหตุผลย่อมต้องพูด
เสียงดัง เพราะข้ามีเหตุผลจึงสามารถกล่าวได้อย่างเต็มที่ ที่ไม่มีใครเคย
ถกเถียงชนะข้าได้ก็เพราะพวกเขาไม่มีเหตุผลอย่างข้า"

คำพูดของเขาเย้ยหยันหมายถึงเรื่องของสำนักศึกษาหนานซี

เขารู้สึกว่าตนเองมีเหตุผล ดังนั้นผู้อาวุโสทั้งสามของสำนักศึกษา
หนานซีย่อมเป็นฝ่ายที่ไร้เหตุผล

ทั้งภายในและภายนอกกระท่อมฟางเจียบส่งดมิตปกติ ศิษย์
สำนักศึกษาหนานซีต่างก้มหน้า ไม่รู้ว่กำลังคิดสิ่งใดอยู่

"คุณชายถึงคิดว่าพวกเราสามผู้อาวุโสกลับมาสำนักศึกษาหนานซี
ก็เพื่อฉวยโอกาสยึดอำนาจระหว่างธิดาเทพกำลังกักตนอย่างนั้นหรือ"
ไหวเหรินมองไปยังเหล่าศิษย์และถาม "บางที่พวกเจ้าก็คิดเช่นนี้กระมัง"

ได้ยินเช่นนี้ศิษย์ในของสำนักศึกษาหนานซีร้อยละร้อยกว่าคนรอบ
กระท่อมฟางก็ไม่อาจนิ่งเจียบอีกต่อไป ต่างพากันส่งเสียงแข็งแขว่ว่า
ไม่กล้าๆ

ศิษย์สองคนที่ยืนปรนนิบัติอยู่ด้านหลังนักพรตหญิงชราทั้งสาม
ถึงกับคุกเขาลง กล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเทา "ศิษย์ไม่กล้า"

ถึงซานสื่อลิวคิดในใจว่าศิษย์สองคนที่สวี่โหย่วทรงฝากฝังให้ดูแล
จัดการเรื่องในสำนักก่อนจะกักตนกลับเป็นศิษย์ของนักพรตหญิงชรา

เหล่านี้ นี่คือนปัญหาอย่างแท้จริง มีศิษย์ที่ใดสามารถออกคำสั่งจัดการอาจารย์ได้กันแล้ว หากอาจารย์ออกคำสั่งมีหรือศิษย์จะกล้าขัดขึ้น โทษฐานลวงอาจารย์ล้างบรรพบุรุษนั้นมากพอจะส่งคนผู้หนึ่งลงเหวนรกไปตลอดกาล

"ข้าคิดว่าได้ทำสังฆราชกับแขกของเราไม่จำเป็นต้องกังวลเกินไป เรื่องในสำนักศึกษาหนานซีของข้า ย่อมต้องให้เหล่าศิษย์ของข้าจัดการ" ไหวเหรินกล่าวด้วยสีหน้าอ่อนโยน "แต่ด้วยฐานะผู้อาวุโสของสำนักศึกษาหนานซี มีเรื่องสำคัญที่เราต้องแสดงท่าทีให้ชัดเจน"

ถึงซานสี่อี่ลิวถาม "อย่างเช่นเรื่องเซียวจางนะหรือ"

ไหวเหรินตอบ "เรื่องนี้มีควมหมายว่าอย่างไร ข้าคิดว่าคุณชายถึงกับหัวหน้าปครองคงเข้าใจ"

นี่เป็นคำตอบที่ถึงซานสี่อี่ลิวต้องการรู้อย่างแท้จริง

ผู้อาวุโสของสำนักศึกษาหนานซีสามท่านนี้ปฏิเสธที่จะคุ้มครองเซียวจาง นี่หมายความว่าพวกนางไม่ยินยอมให้ยอดเขาเซิงหนี่วเป็นพันธมิตรกับตำหนักหลิง ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องใหญ่อย่างการรวมกันเป็นหนึ่งในศาสนาหลวงฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้เลย

ไหวเหรินมองถึงซานสี่อี่ลิวแล้วกล่าว "ต่อให้ริดาเทพไม่ได้กักตุนข้าก็เชื่อว่านางจะพิจารณาท่าทีของพวกเรา"

ถึงซานสี่อี่ลิวถาม "แล้วท่าทีของพวกท่านคือสิ่งใด"

ไหวเหรินกล่าวอย่างเรียบเฉย "ท่าทีของเราก็คือคัดค้าน"

ถึงซานสี่อี่ลิวเจียบงัน เขาไม่คาดคิดว่าผู้อาวุโสท่านนี้จะมีท่าทีสุขุมและหนักแน่นเช่นนี้ นางไม่สนคำขู่ของเขาหรือแรงกดดันจากศาสนาหลวงเลยแม้แต่น้อย

การเจรจານี้มาถึงทางตัน หากสถานการณ์เช่นนี้ดำเนินต่อไป เรื่องใหญ่ที่เยี่ยเสียวเหลียนไม่ได้อธิบายให้เข้าใจอย่างชัดเจนก่อนหน้านี้

อาจกลายเป็นจริง

จะทำลายสถานการณ์นี้ได้อย่างไร ถึงซานสี่ลิวก็ไม้อาจคิดหาทางได้
ทำได้เพียงใช้ทักษะที่ตนชำนาญที่สุดนั่นคือกวนโทเซ

"ในเมื่อพวกท่านไม่ได้ดูแลจัดการเรื่องของสำนัก เหตุใดก่อนหน้านี้
ท่านถึงได้ตื่นาง" ถึงซานสี่ลิวชี้ไปที่เยี่ยเสี่ยวเหลียนซึ่งยืนอยู่ด้านหลัง
และถามไฉน "หรือผู้ซาร้างแกทาร์กคือเรื่องสำคัญของพวกท่าน"

นักพรตหญิงชุดดำไหวปีโมโหและตะโกนขึ้นมา "ข้าไม่ได้ดูแลจัดการ
เรื่องของสำนัก แต่ด้วยอาวุธของข้า ข้าจะอบรมเด็กคนนี้ให้รู้จักเคารพ
นับถืออาจารย์และปฏิบัติตามคำสั่งสอนไม่ได้เชียหรือ!"

เมื่อเห็นอาจารย์ยาโมโห เยี่ยเสี่ยวเหลียนก็ไม่อาจยืนต่อไปได้
นางรีบคุกเข่าลงเช่นกัน แม้ในใจนางจะรู้สึกว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม
ก็ไม่กล้าเปิดเผยออกมาแม้แต่น้อย

เมื่อเห็นศิษย์สำนักศึกษานานสี่ทั้งสามคนคุกเข่ากับพื้น
ถึงซานสี่ลิวก็ทอดถอนใจ ด้วยรู้ว่าถึงอย่างไรพวกนางก็เป็นแค่เด็กสาว
อีกทั้งยังได้รับการสอนสั่งตามธรรมเนียมดั้งเดิมของยอดเขาเซ็งหนี่ว
ตั้งแต่เยาว์วัย จึงเป็นไปได้ที่พวกนางจะกล้าขัดขืนอาจารย์และ
ทรยศบรรพบุรุษเหมือนอย่างเขากับเงินฉางเซ็ง ในเมื่อดูเหมือนจะไม่มี
โอกาสแก้ปัญหามาจากภายใน เขาจึงได้แต่หวังให้เงินฉางเซ็งคิดหาวิธีได้
จากเวลาที่ผ่านไป ตอนนี้น้เงินฉางเซ็งน่าจะไปถึงยอดเขาเซ็งหนี่วแล้ว
ดูจากที่ไม่มีความเคลื่อนไหวใดตลอดเวลาที่ผ่านมาก็หมายความว่า
สวีโหยวหรงที่กักตนอยู่ในถ้ำบำเพ็ญยังไม่ถูกรบกวน เช่นนั้นเงินฉางเซ็ง
ก็ควรรีบแสดงตัวได้แล้ว

ปัญหาก็คือผู้อาวุธสามท่านนั้นกำลังจ้องเขาอยู่ กระทั่งจะกระซิบ
กับเยี่ยเสี่ยวเหลียนยังเป็นเรื่องยาก แล้วเขาจะบอกเงินฉางเซ็งที่อยู่บน
ยอดเขาให้ทราบได้อย่างไร

ขณะกำลังขบคิดเรื่องนี้ ดวงตาถึงซานสี่อิลก็พลันสว่างวาบ เขาเห็นกระเรียนขาวตัวหนึ่งเกาะอยู่บนต้นไม้ที่ออกดอกบานสะพรั่งในลาน มีใครบ้างไม่รู้จักกระเรียนขาวตัวนี้

กระเรียนขาวเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ของยอดเขาเชิงเหนือ มีสวีโหย่วหลงซีได้เพียงผู้เดียว และมันก็มีสถานะสูงส่งอย่างมากในสำนักศึกษานานซีไม่ว่าจะเป็นต้นไม้ที่ออกดอกบานสะพรั่งภายในสำนักหรือน้ำตกที่ไหลลงมาระหว่างต้นไม้ มันสามารถเลือกเกาะได้ตามใจ ไม่มีผู้ใดกล้าปฏิบัติต่อกระเรียนขาวตัวนี้อย่างไม่สุภาพ ทว่าวันนี้มันกลับเกือบถูกรองเท้าเหม็นฟาดใส่

นกกระเรียนที่เหือดตาลสงเสียงร้องดังสะท้อนไปทั้งลาน ปีกยาวลึบกว่าจิ้งก่าออก ยามที่มันเตรียมจะโจมตีก็กลับก็พลันตระหนกได้ว่าตนรู้จักคนผู้นั้นที่โยนรองเท้ามา

"เจ้ามันไอ้ตัวไร้สามัญสำนึก ตอนนั้นพวกเรามองดูคุ้รักคุ้นั้นพลอดรักด้วยกันแท้ๆ ตอนนี้นำมาเยื่อนถึงที่แต่เจ้ากลับไม่แม้แต่จะกล่าวทักทาย!"

ถึงซานสี่อิลยืนอยู่นอกกระท่อมฟาง ในมือถือรองเท้าอีกข้างพลางตะโกนเสียงดัง

เยี่ยเสี่ยวเหลียนและพวกศิษย์จำนวนหนึ่งที่รู้เรื่องนี้ต่างมีสีหน้าตื่นตะลึง ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะเขาโยนรองเท้าใส่กระเรียนขาวหรือเพราะสิ่งที่เขาพูดกันแน่

กระเรียนขาวใช้สายตาไร้เดียงสาคุ้นั้นจ้องมองเขา คงกำลังสงสัยว่าเจ้าคนผู้นี้เป็นบ้าอันใดอยู่

ถึงซานสี่อิลโมโหมากขึ้นและโยนรองเท้าในมือออกไป ในเวลาเดียวกันเขาก็มอมไปยังยอดเขาแล้วขยิบตา

ตอนที่ 60

ปิดสำนัก

กระเรียนขาวเข้าใจความหมายของถึงซานสี่อ ลิว มันสยายปีก ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าบินไปทางยอดเขาเชิงหนึ่งวิ

สายลมพัดผ่านลาน ต้นไม้ที่มีดอกไม้บานสะพรั่งสายไหวน้อยๆ ถึงซานสี่อ ลิวโบกมือคว่ำกลีบดอกไม้ในอากาศ จากนั้นก็เดินกลับเข้าไป ในกระท่อมฟางก่อนถามไหว่เหริน "พวกเราไม่ใช่เขี้ยวจาง ดังนั้นพวกเรา นับเป็นแขกใช่หรือไม่"

ไหว่เหรินรู้ว่าเขาทำอะไรแต่ก็ไม่เปิดโปง นางยิ้มละไมตอบ "ผู้มาไกล ย่อมเป็นแขก"

ถึงซานสี่อ ลิวถาม "ในเมื่อพวกเราเป็นแขกแล้วเหตุใดจึงไม่มีน้ำชา"

ไหว่เหรินยังคงสุขุม "ผิงเซวี่ยน ยกชามมา"

ศิษย์สำนักศึกษานานที่ผู้คุกเข่าอยู่ด้านหลังนางตลอดเวลารับคำ เสียงเบา ก่อนจะถูกขึ้นแล้วเดินออกจากกระท่อมฟาง

ยามนางเดินผ่านถึงซานสี่อ ลิว เขารั้งนางไว้แล้วยัดกลีบดอกไม้ เหล่านั้นใส่มือของนาง ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "พี่ผิงเซวี่ยน ข้าขอพบซาดอกไม้"

ไม่ว่าจะเป็นผู้อาวุโสทั้งสามหรือเหล่าศิษย์ที่เห็นภาพนี้ต่างก็อด
ส่ายหน้าไม่ได้ คิดในใจว่าช่างเป็นพฤติกรรมของพวกเขาคุณชายจริงๆ
ทำให้ผู้คนรู้สึกไร้ค่ามากยิ่งขึ้น

ต่อให้ต้มน้ำเอาไว้แล้ว การชงชาก็ยังต้องใช้เวลา การดื่มชาย่อม
ควบคู่กับการพูดคุยสัพเพเหระ ทำให้ยิ่งต้องใช้เวลามากขึ้นไปอีก

ยามที่ถึงซานซือลิวก็ถือถ้วยชาดอกไม้ พุดเรื่องขนมเซาปังจิงจาก
เมืองฟูซุนกับศิษย์พี่นามผิงเซวียน เขาก็ถ่วงเวลาได้มากพอแล้ว

เสียงร้องสดใสของนกกระเรียนดังก้องท้องฟ้า กระเรียนขาว
ร่อนลงสู่ลานพร้อมเสียงลมหวีดหวิว

เมื่อเหล่าศิษย์สำนักศึกษาหนานซีเห็นว่าบนหลังนกกระเรียนมีคน
อยู่ก็อดตกตะลึงไม่ได้ ต่างคิดว่าธิดาเทพออกจากการกักตุนก่อนกำหนด
อย่างนั้นหรือ

ทว่าผู้ที่ขี่กระเรียนขาวมาไม่ใช่สวี่ไห่ยวทรง แต่เป็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง
ครั้งเห็นชายหนุ่มผู้นั้น เยี้ยเสี่ยวเหลียนกับศิษย์อีกมากมายก็ทยอย
คุกเข่าคำนับ ส่วนศิษย์สำนักศึกษาหนานซีที่ไม่เคยไปเขาหนานซานกับ
จิงตูซึ่งกำลังตะลึงงันว่าผู้ใดกันที่สามารถขี่กระเรียนขาวของธิดาเทพได้
เมื่อเห็นพวกศิษย์พี่ศิษย์น้องคุกเข่าคำนับจึงนึกถึงเรื่องราวที่พวกนาง
เคยเล่าให้ฟังและได้สติกลับมา จากนั้นก็รีบคุกเข่าคำนับเช่นกัน

"คารวะได้เท่าสังฆราช"

เงินฉางเซิงพยักหน้า เขาทักทายเยี้ยเสี่ยวเหลียนกับศิษย์สำนักศึกษา
หนานซีที่คู้นเคยสองสามคำ จากนั้นก็เดินไปยังกระท่อมฟาง

ไหว้เฮอร์นกับผู้อาวุโสสำนักศึกษาหนานซีอีกสองคนยืนรอเขาอยู่
นอกกระท่อมฟางอย่างสงบเรียบร้อย

เงินฉางเซิงกล่าวขอกภัย "เข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาตช่างไม่เหมาะสม

จริงๆ แต่ใจข้าเปี่ยมความกังวล ขออภัยด้วย"

ไหวเหรินตอบอย่างสุขุม "คาดว่าได้ทำสังฆราชจะเข้าใจผิดคิดว่าเกิดความวุ่นวายในสำนักศึกษาหนานซี ด้วยหวังไปถึงความปลอดภัยของธิดาทพจึงได้ตรงขึ้นไปยังยอดเขา"

เงินฉางเชิงรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ ในตอนแรกเริ่ม ทว่าตอนนี้ไม่เหมาะสมนักหากเขาจะยอมรับออกไปตามตรง

ไหวเหรินกล่าวต่อ "แต่ตอนนี้สำนักศึกษาหนานซีมีเรื่องสำคัญที่ต้องประกาศต่อได้หล้า บังเอิญได้ทำสังฆราชมาถึงทันเวลาพอดี นับเป็นการเพิ่มเกียรติยศให้ ข้าต้องขอบคุณการมาเยือนของท่าน"

ได้ฟังคำพูดเหล่านี้ถึงซานซือลิวก็รู้สึกกระวนกระวายใจ รู้ว่านี่น่าจะเป็นเรื่องใหญ่ที่เยี่ยเสี่ยวเหลียนเป็นกังวลอยู่

เงินฉางเชิงถามด้วยสีหน้าเคร่งเครียดอยู่บ้าง "ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องใดหรือ"

ไหวเหรินกล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉยอย่างที่สุด ประหนึ่งกำลังพูดเรื่องทั่วไปไม่สลักสำคัญอันใด "สำนักศึกษาหนานซีเตรียมจะปิดสำนักหลังเทศกาลปีใหม่"

ครั้นได้ยินเช่นนั้น ผิงเซวียน อี้เงิน และศิษย์รุ่นสองของสำนักศึกษาหนานซีต่างร่างกายสั่นเทาขึ้นมาเล็กน้อย พวกนางหันไปทางไหวเหรินต้องการจะพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดออกไป

เยี่ยเสี่ยวเหลียนกับเด็กสาวคนอื่นในสำนักศึกษาหนานซีมีสีหน้าไม่ยินยอม แต่พวกนางก็ไม่ได้พูดอะไรเช่นกัน

เงินฉางเชิงรู้สึกไม่เข้าใจอยู่บ้าง

สวีหยวหงไม่ได้กำลังกักตนอยู่ในถ้ำบำเพ็ญบทยอดเขาหรือหรือใครกันที่ต้องการจะปิดสำนัก

จากนั้นเขาก็นึกถึงเนื้อหาในตำรา 'เรื่องเบ็ดเตล็ดของวิหารแดนใต้'

ที่ตนเคยอ่านเมื่อยังเยาว์

สำนักศึกษานานซึ่งมีการปิดสำนักสามแบบ

หากผู้บำเพ็ญเพียรทั้งสำนักศึกษานานซึ่งทำการกักตน ก็สามารถ
เรียกได้ว่าปิดสำนัก

คนทั้งสำนักศึกษานานซึ่งสามารถปิดสำนักได้ คล้ายกับการปิดด่าน
ฝึกตนของผู้บำเพ็ญเพียร ซึ่งใช้คำว่า 'ปิด' เช่นกัน

นับจากวันที่ปิดสำนัก สำนักศึกษานานซึ่งจะไม่ติดต่อกับโลกภายนอก
ฝึกและค่ายกลทั้งหลายบนยอดเขาเชิงหนึ่งจะเปิดใช้งาน กล่าวได้ว่า
ตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง

เงินฉางเชิงมอตาของไหวเหรินแล้วเอ่ยถาม "ปิดสำนักที่ท่าน
กล่าวถึง...คือตัดขาดสำนักศึกษานานซึ่งจากโลกภายนอกเช่นนั้นหรือ"

ไหวเหรินกล่าวอย่างสงบราวกับไม่รับรู้ความรู้สึกในแววตาเขา
"ไม่ผิด"

ภายในกระท่อมฟางเจียบงัน ไม่มีใครพูดอะไรเป็นเวลานาน

เงินฉางเชิงเดินไปที่ประตู มองไปยังทัศนียภาพอันงดงามของ
หน้าผาตรงหน้าและถาม "นานเพียงใด"

ไหวเหรินเดินมาด้านหลังเขาและกล่าวเบาๆ "สิบปี"

ไต้ยั้นเช่นนี้อารมณ์ของศิษย์สำนักศึกษานานซึ่งยังคงหดหู่เหมือนเช่น
ก่อนหน้านี้ เห็นได้ชัดว่าพวกนางรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว

"สิบปีหรือ..." เงินฉางเชิงพึมพำกับตัวเอง

อายุขัยของผู้บำเพ็ญเพียรยาวนานกว่าคนธรรมดาตามาก พวกเขา
มีชีวิตอยู่เกินสองสามร้อยปีเป็นเรื่องปกติ ผู้บำเพ็ญเพียรที่มีระดับการ
บำเพ็ญเพียรลึกลับสามารถมีชีวิตอยู่ได้เกินกว่าหกร้อยปีกระทั่งถึง
หนึ่งพันปี

สำหรับผู้บำเพ็ญเพียรที่มีอายุขัยยืนยาวเช่นนี้แล้ว สิบปีนับเป็น

ช่วงเวลาที่ยาวนานมาก ใบหน้ายังคงอ่อนเยาว์ไม่ชรา ผมเผ้ายังคงไม่หงอกขาว แต่สำหรับพวกเด็กสาวสำนักศึกษานานาชาติ การตัดขาดจากโลกภายนอกสืบปีนับเป็นเรื่องยากจะยอมรับได้

พวกนางจะมองเห็นเพียงเมฆหมอกของยอดเขาเซ็งหนี่ว มองไม่เห็นเมฆหมอกของโลกภายนอก จะมองเห็นเพียงต้นไม้ที่มีดอกบานสะพรั่งบนภูเขา ไม่อาจเห็นต้นไม้ที่มีดอกบานสะพรั่งของโลกภายนอก

พวกนางจะมองเห็นเพียงพวกนางเอง ไม่อาจมองเห็นผู้คนที่อยู่ภายนอก

สำหรับเงินฉางเซ็งแล้ว หากไม่คำนึงถึงเรื่องเหล่านี้ การปิดสำนักเป็นเวลาสิบปีของสำนักศึกษานานาชาติย่อมหมายความว่าดำเนินกลิ้งจะเสียพันธมิตรที่แข็งแกร่งที่สุดไปเป็นเวลาสิบปี

ในที่สุดเขาก็เข้าใจว่าเหตุใดเมื่อพบกันครั้งแรกในเมืองเฟิงหยาง เชียวจางถึงบอกเขาว่าได้พบคณะทูตจากราชสำนัก

ใครกันที่ต้องการเห็นสำนักศึกษานานาชาติปิดสำนักนานสิบปีมากที่สุดแน่นอนว่าต้องเป็นช่างสิงโจวอาจารย์ของเขา รวมถึงทุกคนในราชสำนักต้าโจว

เซียงอ๋องกับอู่ฉงปีที่ที่เป็นสองผู้แข็งแกร่งขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์ได้นำคณะทูตมาด้วยตัวเองก็เพื่อให้แน่ใจว่าเรื่องนี้จะดำเนินไปอย่างราบรื่น

จากเรื่องนี้ก็คาดเดาได้ว่าการที่ผู้อาวุโสสำนักศึกษานานาชาติสามท่านนี้ปล้นยุติการเดินทางและกลับขึ้นเขา บังคับให้สำนักศึกษานานาชาติปิดสำนักนั้นต้องมีความเกี่ยวข้องกับช่างสิงโจวและราชสำนักอย่างแน่นอน

คิดถึงตรงนี้เขาก็มองสู่ซานซือเอ๋อร์ ในเมื่อเกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ในสำนักศึกษานานาชาติ เหตุใดศาสนาหลวงถึงไม่ได้รับข่าวคราวใดเลย

สู่ซานซือเอ๋อร์ส่ายหน้าเล็กน้อยจนแทบมองไม่ออก ใช้ส่ายตา

บอกว่าจะรีบตรวจสอบโดยเร็ว

แต่นี้ล้วนเป็นเรื่องที่ต้องทำหลังจากนี้ เรื่องสำคัญที่สุดตอนนี้คือจะเกลี้ยกล่อมผู้อาวุโสสำหรับนักศึกษาหนานซีทั้งสามท่านนี้ให้เปลี่ยนความคิดอย่างไรดี

"ขอพูดเป็นการส่วนตัวได้หรือไม่" ฉินฉางเชิงถามไหวเหริน

ไหวเหรินตอบ "ตามแต่ประสงค์ของได้ทำสังฆราช"

ดวงอาทิตย์อัสดงลับเหลี่ยมเขา

เพราะแนวเทือกเขาอันงดงามที่ทอดไปตามแม่น้ำถึงเจียงสูงชันยิ่งนักเพียงไม่นานดวงตะวันก็ลับไปหลังภูเขา ทำให้ดูราวกับเป็นราตรีกาล

ฉินฉางเชิงยืนอยู่ริมหน้าผา ทอดสายตามองไปยังดวงอาทิตย์อัสดงที่อยู่ไกลออกไป เขานิ่งเงียบไม่กล้าพูดคำ คิดอะไรอยู่ก็ไม่ได้

"ใช่ เป็นปรมาจารย์พรตที่ส่งคนมาหาพวกเรา จากนั้นเขาก็โน้มน้าวพวกเราด้วยตัวเอง พวกเราจึงยุติการท่องเทียวพเนจร"

ไหวเหรินยืนอยู่ข้างเขา ใบหน้าที่ยังคงอ่อนเยาว์งดงามของนางฉาบด้วยแสงสีทองของอาทิตย์อัสดง ทำให้นางดูสูงส่ง บริสุทธิ และศักดิ์สิทธิ์เกินสามัญ

"สำหรับพวกศิษย์แล้ว การถูกตัดขาดจากโลกภายนอกนั้นยากจะรับได้ เชื่อว่าวิชาเทพคงไม่เห็นด้วยเช่นกัน แต่ข้าก็ยังยืนกราน" ไหววเหรินหันหน้ามามองเขา กล่าวอย่างสุขุม "ได้ทำสังฆราชควรรู้ว่าการปิดสำนักมีสามระดับ การที่ผู้บำเพ็ญเพียรปิดสำนักนั้นหมายถึงการกักตน เดิมทีสำนักศึกษาหนานซีก็ตัดขาดตนเองจากโลกภายนอก แต่ความหมายแรกของการปิดสำนักนั้นคือการที่สำนักศึกษาหนานซีกับตำหนักหลิงรวมเป็นหนึ่งอีกครั้ง หากไม่ต้องการให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ข้าก็ต้องเลือกแบบที่สองเท่านั้น"

เงินฉางเซิงตอบ "ธิดาเทพรุ่นแรกได้เขียนบรรยายการปิดสำนัก
ความหมายแรกไว้ใน 'ระหว่งหน้าต่างหนานซี' อันโด่งดังด้วยมือตัวเอง
ตัวอักษรเหล่านั้นมีความหมายชัดเจนว่าแม้สำนักศึกษานานซีจะเป็น
นางสร้างขึ้น แต่นางก็ยังหวังว่าสุดท้ายแล้วจะสามารถกลับไปรวมเป็นหนึ่ง
กับศาสนาหลวงได้อีกครั้ง ที่เข้ากับโหย่วหรงต้องการทำก็สอดคล้องกับ
ความคิดของนางไม่ใช่หรือ ไม่เหมาะสมที่ใดกัน"

"นั่นเป็นเรื่องนานแสนนานจนนับปีไม่ได้แล้ว กาลเวลาเปลี่ยนแปลง
เรื่องราวมากมาย สำนักศึกษานานซีในตอนนี้มี การสืบทอดของตัวเอง
แล้วเหตุใดต้องหยุดการสืบทอดนี้เพื่อไปรวมกับตำหนักหลิงด้วยเล่า
ที่สำคัญยิ่งกว่าคือหากทำตามความคิดได้ให้สังฆราชกับธิดาเทพ
สำนักศึกษานานซีก็มีโอกาสอย่างมากที่จะก้าวลงสู่หุบเหวแห่งหายนะ"
ไหวเหรินมองตาเขาและประกาศอย่างหนักแน่น "ข้าไม่อาจมองดูท่าน
กับธิดาเทพนำสำนักศึกษานานซีเข้าสู่สงครามนี้ได้"

ตอนที่ 61 บทสนทนาที่จะถูกบันทึกเอาไว้ในตำราประวัติศาสตร์

เงินฉางเชิงกล่าว "ข้าไม่เคยคิดจะนำสำนักศึกษาหนานซีไปสู่อันตราย"

"ได้ให้คำสั่งมราช ข้าเคยเข้าใจท่าน หากนี่เป็นเมื่อสามปีก่อน ข้ายอมเชื่อในตัวท่านและไม่มีทางทำเช่นนี้ แต่ดังที่ข้ากล่าวไปเมื่อครู่ กาลเวลาสามารถเปลี่ยนแปลงเรื่องราวมากมาย" ไหวเหรินกล่าวอย่าง โศกเศร้า "สามปีมานี้ท่านเปลี่ยนไปแล้ว หากคำคั้นนั้นบนเทือกเขาหิมะ ไม่มีคนตายมากถึงเพียงนั้น หากราชันแห่งหลังไห้ไม่ไปที่กองบัญชาการ กองกำลังชงชาน หากท่านไม่ไปเยือนเวินสุ่ย หากท่านไม่ได้ยืนอยู่ข้างกายข้าในตอนนี บางทีข้าคงจะเชื่อคำพูดท่าน อย่างไรก็ตาม ในตอนนี้ข้าไม่อาจเชื่อ

ทั่วทั้งผืนพิภพรู้ว่าท่านต้องการจะทำอะไร

จากกองบัญชาการกองกำลังชงชานถึงเวินสุ่ย ท่านตั้งใจจะชิงกำลังเสริมนอกจิงตูของปรมาจารย์พรตกับราชสำนักมาอยู่ใต้บังคับบัญชาของท่าน ท่านถึงกับเปลี่ยนท่าทีของสกุลถึงสำเร็จ แล้วท่านจะปล่อยยอดเขาเชิงหนีไปได้อย่างไร

ท่านเคยคิดบ้างหรือไม่ว่าเพราะเหตุใดแม้ทุกคนจะรู้ว่าท่านมีเจตนา
เช่นไร แต่ปรมาจารย์พรตกลับไม่เคยหยุดท่านเลย นั่นเพราะเขาไม่จำเป็นต้องสนใจ เพราะตอนที่ท่านพยายามจะตัดแขนขาของเขา สายตาเขา
ได้จับจ้องมาที่นี้หลายปีแล้ว จับจ้องยอดเขาเชิงหนึ่งวิ่ สถานที่ซึ่งเดิมที่
ก็ควรเป็นกำลังเสริมที่แข็งแกร่งที่สุดของท่าน"

เงินฉางเชิงรับฟังเงียบๆ ไม่กล่าวคำ

"การต่อต้านของศิษย์ไม่มีทางสำเร็จไปชั่วชีวิต ต่อให้ท่านยืนหยัด
จนถึงที่สุด เผ่ามนุษย์ก็ยิ่งแบ่งแยก เผ่าปีศาจช่วยโอกาสช่วงซุลมุนนี้
บุกลงได้ เมื่อถึงเวลานั้นท่านจะสู้น้ำเหล่าผู้ศรัทธาซึ่งพลัดพรากจากที่อยู่
และทนทุกข์อย่างสาหัสอย่างไร จะสู้น้ำกระดุกขาวข้างถนนอย่างไร
จะสู้น้ำสังฆราชแต่ละรุ่นของศาสนาหลวงอย่างไร ยอมแพ้เถอะ ข้าได้
พูดคุยกับปรมาจารย์พรตในจิตตู่ เขารับปากข้าว่าขอเพียงท่านยอมสละ
ตำแหน่งสังฆราช ท่านจะสามารถบำเพ็ญเพียรในสำนักศึกษานานสี่หรือ
ห้าหกล้านปีก็ได้ตามใจปรารถนา พร้อมรับรองความปลอดภัยของท่าน"

ไหวเหรินใช้สายตาเวทนาสงสารอย่างผู้อาดูโสมองดูผู้เยาว์มองดูเขา
รอฟังคำตอบที่นางต้องการ

เงินฉางเชิงตอบกลับอย่างสุ่ม "ข้าไม่อาจรับข้อเรียกร้องของท่านได้"

ไหวเหรินรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง "เหตุใดท่านถึงได้ยืนกรานจะต่อต้าน
อาจารย์ท่านนัก"

นับตั้งแต่เมื่อสามปีก่อนตอนที่เขาแบกร่างจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ลง
จากสุสานเทียนซู่ นี่เป็นคำถามที่ผู้คนมากมายอยากรู้คำตอบ

ราชันแห่งหลังไห่ นักพรตชื่อหยวน กองบัญชาการกองกำลังซงโจว
หรือแม้แต่หอกระบี่เขาหลี่ซานล้วนมีเหตุผลที่จะระแวงระวังและมอง
ราชสำนักกับซางสิงโจวเป็นศัตรู แต่เงินฉางเชิงไม่

ไม่ว่าจะมองผ่านมุมมองประวัติศาสตร์ มุมมองของคนทั่วไปหรือ

ขุนนาง ชางสิงโจวมีสิ่งที่ยุวนิวพากษวิจารณ์เพียงน้อยนิด

เป็นความจริงที่วิธีการของเขาก่อนและหลังคืนยึดอำนาจที่สุดสาน
เทียนชูออกจะรุนแรงไปบ้าง แต่ไม่ว่าใครที่คิดจะทำการใหญ่ให้สำเร็จ
ก็ต้องทำเช่นเดียวกันนี้

เขาใช้โจวทงก็จริง แต่ตอนที่โจวทงตาย เขาก็ประกาศความผิด
ของโจวทงกว่ายี่สิบข้อ

หากไม่อาจหลีกเลี่ยงสงครามระหว่างอาจารย์กับศิษย์ได้ ไม่ว่าจะ
อย่างไรเงินฉางเซิงก็ไม่มีสิทธิ์กล่าวว่ายินยอมอยู่ฝ่ายที่ถูกต้อง

แต่ดังเช่นที่เขาเคยพูดกับอาจารย์ฮ่าสังฆราช อาจารย์ของเขา
จะไม่ปล่อยยให้เขามีชีวิต ดังนั้นเขาจึงต้องต่อต้านอาจารย์

ตอนนี้เรื่องราวต่างๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปตามสายธารของกาลเวลา
แต่เขารู้ดีว่าเรื่องนี้จะไม่เปลี่ยนแปลง

การต่อสู้บนเทือกเขาหิมะในค่ำคืนนั้น รวมถึงซากปรักหักพังของสวน
และทะเลสาบเป็นหลักฐานที่ชัดเจนที่สุด

ด้วยสาเหตุนี้เขาก็ไม่มีสิทธิ์และยังไม่ควรนำศาสนาหลวงทั้งหมด
รวมถึงกองบัญชาการกองกำลังชงชาน กองบัญชาการกองกำลังชงโจว
สกุลถัง หอกระปี่เขาหลี่ซาน และยอดเขาเซิงหนี่ว กระทั่งทั้งผืนพิภพเข้าสู่
สงครามอันรุนแรงครั้งนี้ อย่างที่เหวเหรินกล่าว เขาไม่อาจทำได้ ต่อให้
เขาเป็นสังฆราช เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดคนหนึ่งบนผืนพิภพก็ตาม

แน่นอน เงินฉางเซิงไม่ต้องการเห็นภาพเช่นนั้น

แต่เขารู้ว่าหากไม่ต้องการให้ภาพนั้นเป็นจริง เช่นนั้นก็ต้องเตรียมพร้อม
ว่ามันอาจเป็นจริงขึ้นมา

การยอมถอยและประนีประนอมไม่อาจนำมาซึ่งสันติภาพที่แท้จริง
นั่นเป็นการยอมจำนนต่างหาก นี่เป็นความจริงที่ได้เรียนรู้หลังจาก
เผ่ามนุษย์ทำสงครามกับเผ่าปีศาจมาหลายปี แต่ตอนนี้ดูเหมือนผู้คน

มากมายจะลืมนไปเสียแล้ว

เขาในตอนนี่คือสังฆราช เขาจึงต้องรับผิดชอบต่อศาสนาหลวง ต่อเผ่ามนุษย์บนโลกนี้ทั้งหมด

"หากทุกคนคิดว่าข้าเป็นเช่นนั้นทุกคนก็ผิดแล้ว" บนฟงราบอันห่างไกล ภาพของแม่น้ำถึงเจียงหม่นมัวลงเรื่อยๆ เงินฉางเซิงมองภาพนั้นพลาง กล่าวอย่างสุขุม "ข้าไม่ได้ทำเรื่องเหล่านี้เพื่อให้ได้ครองอำนาจสูงสุด และไม่ได้คิดจะสังหารเขาเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง ต่อให้เขาพยายามสังหารข้ามาหลายครั้ง ข้าก็ไม่เคยคิดจะสังหารเขา ไม่ใช่เพราะเขาเป็นอาจารย์ข้า แต่เป็นเพราะข้ารู้เช่นเดียวกับที่ท่านกล่าวมาว่าหากข้าสังหารเขาแล้ว ทิวทัศน์พิภพจะตกอยู่ในความโกลาหล ข้าจึงทำเรื่องเหล่านี้เพื่อให้แน่ใจว่าศาสนาหลวงมีความสามารถที่จะต่อกรกับราชสำนักได้"

ไหวเหรินถาม "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เหตุใดท่านจึงต้องการให้ศาสนาหลวงต่อสู้กับราชสำนักกัน"

เงินฉางเซิงอธิบาย "อาจารย์ไม่เคยบอกข้าว่าคนใจดียิ่งต้องระแวงระวัง...การระแวงระวังจำเป็นต้องมีความสามารถที่เหมาะสมด้วยหาไม่แล้วก็จะกลายเป็นเรื่องตลก"

ไหวเหรินเข้าใจความหมายของเขาและถอนหายใจ

"ยอดเขาเซิงหนิวอยู่ในแดนใต้อันห่างไกล แต่ตำหนักหลังอยู่ในจิงตู อยู่ในใกล้วังหลวงอย่างมาก พวกเราต้องแบกรับความรับผิดชอบนี้เหมือนเช่นตอนที่จักรพรรดินี้ศึกดีสิทธิ์ครองอำนาจ หากไม่มีอาจารย์อัสกคน ผู้ใดจะรู้ว่ามีย่านเรือนมากมายเพียงใดที่ถูกคลื่นรุนแรงของอำนาจเบ็ดเสร็จของนางทำลายไป จะมีคนบริสุทธิ์มากมายเพียงใดที่ตายจากไป" เงินฉางเซิงกล่าว "ราชสำนักในตอนนี่จำเป็นต้องมีขุมกำลังที่ตรวจสอบและถ่วงดุลพวกเขาได้ ผู้อาวุโสอย่างอาจารย์ในตอนนี่จำเป็นต้องมีคนที่สามารถคุกคามเขาได้ ไม่เช่นนั้นราชสำนักจะโกลาหล อาจารย์

จะกลายเป็นสัตว์ประหลาด อาจารย์อาเลือกข้าเป็นสังฆราชเพราะเขารู้ว่ามีเพียงข้าเท่านั้นที่สามารถนำผู้คนในศาสนาหลวงรับบัพนี้ได้"

ไหวเหรินเอ่ยว่า "แต่สิ่งที่ท่านกำลังทำนั้นเกินกว่าการระแวงระวัง และคล้ายกับการเตรียมพร้อมทำสงครามแล้ว"

"ที่กองบัญชาการกองกำลังชงชานและสกุลถึงเป็นเพียงการระแวงระวัง หรือกล่าวว่าเป็นการกล่าวเตือนเท่านั้น" เฉินฉางเชิงกล่าว "หากราชสำนักกับอาจารย์ทำผิดแล้วไม่แก้ไขให้ถูกต้อง ข้ากับศาสนาหลวงก็จะแก้ไขให้พวกเขาเอง"

ไหวเหรินถาม "การแก้ไขของท่านก็คือการฆ่าคนและชิงอำนาจอย่างนั้นหรือ"

เฉินฉางเชิงกล่าว "ฆ่าคนก็เพราะคนอย่างหนึ่งสี่อ่วย จูเยี่ย และเทียนไห่จั้นอื่นนั้นสมควรตาย ส่วนท่านรองสกุลถึงที่สมคบกับเผ่าปีศาจนั้นสมควรตายยิ่งกว่า ชิงอำนาจก็เพราะศาสนาหลวงจำเป็นต้องมีอำนาจที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือราชสำนักและอาจารย์ได้พิสูจน์แล้วว่าคนเหล่านั้นที่พวกเขาเลือกใช้ไม่มีคุณสมบัติจะครอบครองอำนาจเหล่านี้"

ไหวเหรินมองตาเขาแล้วถาม "หากราชสำนักทำความผิดต่อไปเล่า หากปรมาจารย์พรตยีนกรานจะใช้วิธีการเหล่านี้ต่อไปเล่า"

เฉินฉางเชิงนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนตอบ "เช่นนั้นข้าก็ได้แต่คิดหาวิธีล้มราชสำนักของเขา"

ไหวเหรินถอนหายใจเบาๆ "สุดท้ายแล้วก็ยังกลับไปใช้เส้นทางเก่าๆ อันโหดเหี้ยม"

เฉินฉางเชิงตอบ "เส้นทางที่ต่างกันอาจให้ผลลัพธ์เหมือนกัน แต่เหตุผลในการเดินทางย่อมไม่เหมือนกัน"

ไหวเหรินสงสัย "หากสุดท้ายก็จบลงแบบเดียวกัน แล้วเหตุผลนั้นสำคัญด้วยหรือ"

"ระหว่างการฆ่าเพื่อป้องกันตัวกับการฆ่าคนเพื่อชิงทรัพย์นั้น แตกต่างกันมาก และที่สำคัญอย่างยิ่งคือข้าต้องเชื่อว่าตนเองเป็น ฝ่ายถูก" เงินฉางเชิงกล่าวประโยคที่เขาไม่ได้พูดมานานถึงสามปี "เพราะ ข้าบำเพ็ญเพียรตามใจปรารถนา"

ตอนนี้ดวงตะวันได้ลับหลังภูเขาแล้ว แต่ดวงดาวยังไม่ได้ปรากฏ ออกมาทั้งหมด เทือกเขาในแดนใต้อยู่ในช่วงเวลาที่มืดมัวที่สุด

ต้นไม้ที่ออกดอกบานสะพรั่งริมหน้าผาสายไวน้อยๆ ในสายลม คล้ายกำลังประหลาดใจที่บริเวณนี้พลันเงียบงัน

ไม่รู้ว่ามีนานไปนานเท่าใด ไหวเหรินก็กล่าวเสียงแผ่วเบา "นี่เป็น วิธีบำเพ็ญเพียรของท่าน สงครามของท่าน หรือท่านต้องการตั้งยอดเขา เชิงหนี่วที่เงียบสงบมาหลายปีให้เข้าร่วมด้วยให้จงได้อย่างนั้นหรือ"

เงินฉางเชิงตอบ "ข้าคิดว่านี่ควรเป็นเรื่องที่โหยวหวังกับศิษย์ สำนักศึกษาหนานซี้ต้องตัดสินใจ"

ตอนที่ 62

การมาถึงของคณะทูตจากราชสำนัก

ไหวเหรินไม่อาจเกลี้ยกล่อมเงินฉางเซิงได้
เงินฉางเซิงก็ไม่อาจเกลี้ยกล่อมอาจารย์ล่าสำนักศึกษาหนานซีผู้นี้
เช่นเดียวกัน

ไหวเหรินกล่าว "ท่านควรรู้ว่าธิดาเทพกำลังกักตน ไม่อาจออกมา
ได้อีกระยะหนึ่ง อาจเป็นเวลาสิบปี ยี่สิบปี หรือนานกว่านั้น"

เงินฉางเซิงรู้เรื่องนี้ดี จดหมายที่สวีหย่วหวงเขียนถึงเขาได้อธิบาย
เรื่องนี้ไว้ชัดเจน

ยอดเขาเซิงหนี่ว์จำเป็นต้องมีธิดาเทพที่แท้จริง มีแต่วิธีนี้จึงจะ
รักษาฐานะอันศักดิ์สิทธิ์ในศาสนาหลวงและแดนใต้เอาไว้ได้

ในเวลาเดียวกันศาสนาหลวงก็จำเป็นต้องมีธิดาเทพที่แท้จริง เช่นนี้
จึงจะมีคุณสมบัติในการคานอำนาจกับราชสำนักมากขึ้น

แดนใต้ก็จำเป็นต้องมีธิดาเทพที่แท้จริงเช่นกัน เช่นนี้จึงจะแก้ปัญหา
ความเสียหายเปรียบด้านจำนวนผู้แข็งแกร่งชั้นเทพศักดิ์สิทธิ์ที่เกิดหลังการ
จากไปของซูหลี่พร้อมด้วยธิดาเทพคนก่อน

หากเงินฉางเซิงเข้าสู่เขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์ได้ เขาก็สามารถ

แก้ปัญหาได้มากมาย

ทว่าเขาเป็นสังฆราชา จำเป็นต้องนำศาสนาหลวงและผู้ศรัทธา
นับล้าน

ยอดเขาเชิงหิ่วอยู่ในแดนใต้อันห่างไกล มีเรื่องให้จัดการน้อยกว่า
สวีหย่วหรงจึงมีเวลาและกำลังมากกว่าเงินฉางเชิง

นางจึงตัดสินใจกักตนและทะลวงธรณีประตูที่สูงขึ้นไป พยายาม
เข้าสู่เขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์ในเวลาอันสั้นที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ในบันทึกประวัติศาสตร์ ผู้บำเพ็ญเพียรที่เข้าสู่เขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์
ส่วนใหญ่ต้องผ่านการบำเพ็ญเพียรอย่างน้อยหลายศตวรรษ ยกตัวอย่าง
เช่นผู้อาวุโสหอเทียนจี

แม้แต่เหล่าอัจฉริยะแท้จริงที่มีพรสวรรค์โดดเด่นก็ยังคงต้องใช้เวลา
ร้อยกว่าปีในการบำเพ็ญเพียรอย่างยากลำบาก ยกตัวอย่างเช่นเปี้ยยั้งหง

หากสำรวจย้อนไปในช่วงพันปีที่ผ่านมาโดยไม่นับช่วงเวลาที่เหมาะสม
กว่านั้น ผู้ที่เข้าสู่เขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์ได้เร็วที่สุดในช่วงหนึ่งพันปีมานี้
น่าจะมีเพียงผู้ครองภพโจว เงินเสวียนป้า จักรพรรดิไท่จง ชูหลี่ และ
หวังพั่ว แต่ไม่ว่าจะเป็นชูหลี่ ผู้ครองภพโจว หรือหวังพั่ว ก็ล้วนผ่านวัยสี่สิบ
ไปแล้วจึงจะมองเห็นความลับสวรรค์ได้

แม้แต่เงินเสวียนป้าที่เล่าลือกันว่ามีพรสวรรค์สูงส่งจนสิ้นสะเทือน
มหาสมุทรดวงดาว ก็ยังมีโอกาสข้ามผ่านธรณีประตูบานนั้นได้เมื่ออายุ
สามสิบกว่าปี

สวีหย่วหรงมีสายเลือดหงส์ฟ้า เป็นหนึ่งในผู้บำเพ็ญเพียรที่มี
พรสวรรค์มากที่สุดในประวัติศาสตร์อย่างไร้ข้อกังขา กระนั้นนางก็ไม่อาจ
แข่งแกร่งไปกว่าบุคคลผู้เป็นตำนานในอดีต

ด้วยเหตุนี้ก็พอคาดเดาได้ว่าหากนางคิดจะกักตนบำเพ็ญเพียรเพื่อ
ทะลวงสู่เขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ต่อไปก็ต้องใช้เวลากักตนเกือบสิบปี

ต่อให้นางจะมีพรสวรรค์สูงส่งเช่นเดียวกับเงินเสวียนป้าก็ตาม

"ท่านบอกว่าเรื่องนี้ต้องให้ธิดาทะตัดสินใจ แต่นางไม่อาจออกจากการกักตุน แล้วจะทำอย่างไร สำนักศึกษานานชียังต้องเผชิญหน้ากับการตัดสินใจนี้" ไหวเหรินกล่าวต่อ "ข้าไม่มีปัญญาตัดสินใจ ข้าจึงให้สำนักศึกษานานชีปิดสำนักเป็นเวลาสิบปี รอให้ธิดาทะออกจากกักตุนและตัดสินใจ"

เงินฉางเชิงตอบ "ผู้อาวุโสควรรู้ว่านางจะเลือกอะไรหากนางไม่ได้กักตุนอยู่"

ไหวเหรินตอบ "ต่อให้ธิดาทะเห็นด้วย ข้าก็จะคิดหาวิธีปกป้องยอดเขาเชิงหนีวจากการเป็นทัพหน้าในสงครามระหว่างศาสนาหลวงกับราชสำนักอยู่ดี"

เงินฉางเชิงถาม "หรือผู้อาวุโสไม่เคยตระหนักว่าในบรรดาศิษย์หลายร้อยคนของสำนักศึกษานานชี ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่สนับสนุนการตัดสินใจของท่าน"

ไหวเหรินเงยไปครู่หนึ่งแล้วกล่าว "นั่นเป็นเพราะพวกนางยังเยาว์และไม่รู้ว่าสงครามน่ากลัวเพียงใด"

เงินฉางเชิงกล่าว "คัมภีร์เต้าบรยายไว้ชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างความชื่นชอบสงครามกับความกลัวการต่อสู้ ข้าไม่ต้องการพูดซ้ำ"

ไหวเหรินตอบ "ข้าได้แสดงท่าทีของสำนักศึกษานานชีชัดเจนแล้ว ไม่คิดพูดซ้ำ"

ความมืดมิดยามราตรีพลันมาเยือน ยอดเขาสิบกว่าลูกกลายเป็นสีดำราวน้ำหมึก

ขณะที่การเจรจาครั้งนี้เข้าสู่ช่วงเวลาที่สำคัญและตึงเครียดที่สุด ต้นไม้ที่ออกดอกบานสะพรั่งก็พลันถูกแสงโคมส่องสว่าง ผิงเซวียนนำศิษย์สองสามคนเร่งรุดมาที่นี่

ผิงเซวียนทำความเคารพเงินฉางเซิง จากนั้นก็กล่าวกับไหวเหริน
"อาจารย์ ทางตื่นเขาส่งข่าวมาว่าคณะทูตจากราชสำนักมาถึงแล้ว"

เงินฉางเซิงสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อย เขาไม่คิดว่าคนของ
ราชสำนักจะมาเร็วเพียงนี้

ไหวเหรินถาม "ใครเป็นผู้นำคณะทูต"

ผิงเซวียนตอบ "เซียงอ่องเจ้าค่ะ"

เมื่อได้ยินชื่อเซียงอ่อง สีหน้าไหวเหรินคล้ายไม่เปลี่ยนแปลง แต่
นางรู้สึกผ่อนคลายลงค่อนข้างมาก

นางได้เสียงทำให้ตำหนักหลังโรงเรือการสนับสนุนให้ปิดสำนัก
อย่างแข็งขันและได้รับความกดดันอย่างมาก การสนทนากับเงินฉางเซิง
ยิ่งทำให้นางสิ้นเรี่ยวแรง ทว่าตอนนี้คณะทูตจากราชสำนักมาถึงแล้ว
นำโดยเซียงอ่องผู้เพิ่งเข้าสู่เขตแดนเทศศักดิ์สิทธิ์ คาดว่าพวกเขาคงช่วย
แบ่งเบาความรับผิดชอบของสำนักศึกษานานซีได้ไม่น้อย

เงินฉางเซิงค่อนข้างแปลกใจที่ไม่ได้ยินชื่ออยู่ขงปี้

ไหวเหรินถามว่าใครเป็นผู้นำคณะทูตก็จริง แต่หากอยู่ขงปี้อยู่ใน
คณะทูต ศิษย์ที่เชี่ยวชาญในกิจธุระต่างๆ อย่างผิงเซวียนย่อมบอกเรื่อง
สำคัญนี้ด้วย

ไม่ว่าอยู่ขงปี้จะมีนิสัยน่ารังเกียจเพียงใด อย่างไรก็ตามก็เป็นถึง
ผู้แข็งแกร่งขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์แห่งผืนพิภพที่ใช้เพียงนิ้วมือก็นับได้ครบถ้วน
หากไม่เอ่ยถึงก็ย่อมหมายความว่านางไม่ได้อยู่ในคณะทูต

ไม่ว่าจะเป็นนอกเมืองเวินสุ่ยหรือตอนที่เซียวจางเห็นพวกเขา
อยู่ขงปี้กับเซียงอ่องล้วนอยู่ด้วยกัน แต่ตอนนี้นางไปอยู่ที่ใดแล้ว

ไม่นานหลังจากนั้นก็มิข่าวส่งมาจากซุ่มประตูเพิ่มขึ้น

คนของพรรคฉางเซิงมาถึงแล้ว เช่นเดียวกับสกุลมู่ทิวกับสกุลอู๋
รองเจ้าสำนักไหวยวนก็มาเช่นกัน เหล่าตัวแทนจากสำนักพรรคใหญ่ต่างๆ

ในแดนใต้ก็ล้นมาถึงแล้ว

"ได้เท่าสังฆราชโปรดอภัย ข้าต้องลงเขาไปต้อนรับพวกเขา"

ไหวเหรินกล่าวขออภัยเงินฉางเซิงแล้วก็ไปจากริมผา

สำนักศึกษาหนานซีเย่อมส่งคนมาดูแลเงินฉางเซิงและสหาย
นำโดยนักพรตหญิงชุดม่วงไหวซู่

เพียงมองรูปลักษณ์ของนางก็สามารถเดาได้ว่านักพรตหญิงผู้นี้
มีนิสัยรุนแรงโหดร้ายอย่างมาก ทว่าเมื่อนางนำทางพวกเงินฉางเซิง
นางกลับไม่กล่าวอะไรแม้แต่คำเดียว

ด้วยฐานะของเงินฉางเซิง สำนักศึกษาหนานซีเย่อมปฏิบัติต่อเขา
อย่างดีที่สุด จัดเตรียมอาคารที่ดีที่สุดในสำนักให้เขา

เยี่ยเสี่ยวเหียนและศิษย์อีกหลายคนกำลังยุ่งกับการจัดเตรียมห้อง
ถึงซานสี่ลั่วยืนอยู่ด้านข้าง คอยออกคำสั่งให้พวกนางทำงานแต่ไม่ยื่นมือ
เข้าช่วยเลยแม้แต่หน่อย

"ลานเรือนแห่งนี้ไม่ได้เปิดใช้มาหลายปีแล้ว เลียงไม่ได้ที่จะมีผู้คน
มากน้อย ขอให้เท่าสังฆราชโปรดระลึกครู่" ไหวซู่เสริม "เพราะไม่มี
สังฆราชมาเยือนยอดเขาเซิงหนี่วหลายปีแล้ว"

เงินฉางเซิงกล่าว "ผู้อาวุโสโปรดชี้แนะด้วย"

"ศาสนาหลวงคือสำนักเต๋า แต่สำนักเต๋ากลับไม่ใช่ศาสนาหลวง
อย่างน้อยยอดเขาเซิงหนี่วก็ไม่เคยได้รับการดูแลจากศาสนาหลวง
ไม่ว่าผู้ศรัทธาในจิตตจะคิดเช่นไร ไม่ว่าคัมภีร์ศาสนาจะบรรยายความ
แตกต่างกันอย่างไร ตำนานหลักกึ่งก็ไม่เคยเห็นค่าของพวกเรา" ไหวซู่
มองเขาแล้วถาม "ตอนนี้ตำหนักหลักกึ่งอยู่ในอันตรายและต้องการพวกเรา
ท่านจึงมาหาพวกเราและคิดจะใช้พวกเรา ท่านคิดว่าเหมาะสมแล้วหรือ"

ราตรีเริ่มคล้อยตึก หลังจากอาหารค่ำ เงินฉางเซิงยืนอยู่ในลานเรือน

ตามองไปทางแม่น้ำฉางเจียง มองไปยังเข็มขัดเงินที่แทบมองไม่เห็นเส้นนั้น หลังเจียงบังนไปครู่หนึ่งก็กล่าว "ไม่ต้องกังวลเรื่องการสืบสวน สิ่งแรกที่ต้องทำในตอนนี้เป็นข้อขัดขวางการปิดสำนัก หากผู้อาวุโสทั้งสามยังคงมีท่าทีหนักแน่นเช่นนี้ พวกเราอาจให้คำมั่นว่าจะไม่กล่าวเรื่องการรวมกันเป็นหนึ่ง"

เวลาผ่านมานานมากแล้วนับจากตอนที่พวกเขาออกจากเงินสุ่ย และมาถึงยอดเขาเซิ่งหนี่ว แต่ตำหนักหลิงยังคงไม่ได้รับข่าวการกลับมาของอาจารย์ยาสำนักศึกษานานซีทั้งสามและเหตุการณ์ใหญ่อย่าง การปิดสำนัก นี่เป็นเรื่องที่ควรค่าให้ระแวงระวังอย่างมาก ดูเหมือน การตายอย่างกะทันหันของนักพรตไปสี่ชื่อไม่อาจแก้ไขปัญหาทั้งหมดได้

ผู้ชานสี่ชื่อเอ้อร์ออกไปทำตามคำสั่ง เขามีวิธีที่จะส่งต่อโครงการของเงินฉางเซิ่งไปยังจิงตูและหอศาสนาใกล้เคียงโดยเร็วที่สุด ตอนที่เขากลับมาถึงลานเรือนก็ได้ข่าวล่ำสุดกลับมาด้วย เมื่อครึ่งชั่วยามก่อน ในที่สุดคนของตำหนักหลิงก็ได้เดินทางมาถึงตีนเขาเซิ่งหนี่ว กล่าวกันว่า เหมาชิวอวี่ได้ส่งคนมาอย่างเร่งด่วน

ข่าวนี้ทำให้เงินฉางเซิ่งอ่อนคลายลงเล็กน้อย แต่ก็ยังมีปัญหาหนึ่ง ที่เขายังไม่เข้าใจ อู๋ฉงปี๋หายไปไหน

ถึงชานสี่ชื่อลี้ก็รู้สึกแปลกใจมาก "นักพรตหญิงชวานั้นชอบมีส่วนร่วม ในเหตุการณ์ศึกคักวุ่นวายเช่นนี้มากที่สุด ไม่มีเหตุผลที่นางจะจากไป กลางคืน"

เงินฉางเซิ่งนึกถึงความไม่สบายใจที่ผุดขึ้นมาตอนเขายืนอยู่ที่ หน้าผาหินบนยอดเขา จิตใจของเขาพลันหนักอึ้งกว่าเดิมจนไม่อาจ นั่งนิ่งอยู่ได้ จึงเดินออกไปจากลานเรือน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3v0DHjq>